

[Handelsministeren.]

Jeg skal ikke her komme ind på denne sag på ny, men kun sige, at det er en sag, der er arvet, det er et tilsagn, der i sin tid blev givet af en venstre-konservativ regering, og hvad der ville være sket i dag, hvis det havde været en ny sag, er der jo ingen, der kan vide. Jeg anser det imidlertid for en selvfølge, at man må overholde de forpligtelser, der er givet af foregående regeringer.

Ja, så vil jeg i øvrigt takke de ordførere, der er gået ind for lovforslaget. Jeg vil over for det ærede medlem hr. Niels Andersen gerne understrege, at der jo netop som noget nyt er indføjet en bestemmelse om, at der kan gives garantier i stedet for lån, ligesom jeg også vil understrege, at det er tanken, at garantierne, i alt fald for industri- og skibslånenes vedkommende, skal være det normale.

Henry Christensen: Ja, så oplevede vi da en situation, hvor regeringsfronten begyndte at vakle. Jeg ved ikke, om det er, fordi valget nærmer sig; så kan det jo gøre nytte.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann holdt en lang tale bl. a. om noget, der slet ikke kom dette lovforslag ved. Jeg tror, at det ærede medlem burde vente med at tale f. eks. om udstykning og den slags ting, til sager, der falder ind under den lovgivning, skal behandles i det høje ting. Det er spørgsmålet om udlån til industri- og håndværksvirksomheder samt til bygning af mindre fragtskibe, der er til behandling i dag. Man anfører nu som begrundelse, at det koster jo ikke skatteborgerne og staten noget at opretholde denne lovgivning. Ja, det foregår vel i øjeblikket på den måde, at staten skaffer sig sine indtægter over skatterne; det er skatterne, der finansierer statens hele økonomiske virksomhed i øjeblikket, også lånevirksomheden. Det er altså skatteyderne, man henter pengene fra, og hos nogle af dem henter man dem endda ved fogdens hjælp — jeg ved ikke, om det er en særlig rimelig og forsvarlig fremgangsmåde.

Jeg ønsker, at vi skal have en stor opsparing og en stor investering her i samfundet, men i sidste ende må den private finansiering ske gennem den private opsparing. Ud fra et liberalt synspunkt bør man skabe

de bedst mulige og gunstigste betingelser for at få så stor en privat opsparing som overhovedet muligt. Det skulle egentlig ikke være nødvendigt her at føre en udførlig debat med en mand, der kalder sig liberal, sådan som det ærede medlem hr. A. C. Normann gør, om, at dette må være det hensigtsmæssige, det rigtige. Jeg bestrider ikke, at der kan have været situationer, pris- og krisesituationer, hvor man har måttet gøre noget andet, men at der skulle være nogen begrundelse for at opretholde en sådan lovgivning som noget permanent, det kan jeg ikke se. Jeg tror derfor, det ville tjene produktions- og investeringsmulighederne i høj grad, hvis man — i stedet for at gå den lette omvej bare at lade staten kræve nogle flere penge ind fra borgerne og så låne dem ud — forsøgte at gøre en indsats for at skabe vilkår, så vi kan få en stor opsparing i samfundet. Det er derigennem, vi letter mulighederne for erhvervslivet, også for de erhvervsvirksomheder, der her er tale om, fremfor at gå ad den anden vej. Dette er den saglige begrundelse for det standpunkt, venstre indtager, og fantasier om alle mulige andre grunde står ganske for det ærede medlems egen regning.

Fanger: Jeg vil gerne først takke det ærede medlem hr. Niels Andersen, fordi han sluttede op bag mit standpunkt. Men han talte om, at man som „en overgang“ skulle bruge statsgaranti, og så vil jeg gerne spørge: en overgang til hvad?

Den højtærede handelsminister syntes jo, at vi opererede med så store tal på den ene side og så små tal på den anden side. Men jeg nævnte også i mit indlæg, at det var kun små tal i forhold til det, der var brug for, og som følge deraf bliver ordningen et lotteri. Hvis man virkelig går ind for, at staten skal søge at ordne alt og alting, ja, så må man nærmest gå ind for at forøge disse beløb, som uddeles, således at der bliver rigtig gang i det.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann fortsatte med, at han ville gerne støtte erhvervslivet, og det skulle vi jo gerne ville alle sammen. Men der er to måder at gøre det på, og denne måde kalder jeg en halv-socialistisk måde ad bagdøren: først at kradse en masse penge hjem fra skatteborgerne og så at uddele dem igen.